

כישוף

(1) דברים פרק יח

(י) לא ימצא בך מעביר בנו ובתו באש קסם קסמים מעונן ומנחש ומכשף: (יא) וחבר חבר ושאל אוב וידעני ודרש אל המתים: (יב) כי תועבת ה' כל עשה אלה ובגלל התועבת האלה ה' אלקיך מוריש אותם מפניך: (יג) תמים תהיה עם ה' אלקיך: ס

(2) רמב"ם הלכות עבודת כוכבים פרק יא הלכה טז

ודברים האלו כולן דברי שקר וכזב הן והם שהטעו בהן עובדי כוכבים הקדמונים לגויי הארצות כדי שינהגו אחריהן, ואין ראוי לישראל שהם חכמים מחוכמים להמשך בהבלים אלו ולא להעלות על לב שיש תועלת בהן, שנאמר כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל, ונאמר כי הגוים האלה אשר אתה יורש אותם אל מעוננים ואל קוסמים ישמעו ואתה לא כן וגו', כל המאמין בדברים האלו וכיוצא בהן ומחשב בלבו שהן אמת ודבר חכמה אבל התורה אסרתן אינן אלא מן הסכלים ומחסרי הדעת ובכלל הנשים והקטנים שאין דעתן שלימה, אבל בעלי החכמה ותמימי הדעת ידעו בראיות ברורות שכל אלו הדברים שאסרה תורה אינם דברי חכמה אלא תהו והבל שנמשכו בהן חסרי הדעת ונטשו כל דרכי האמת בגללן, ומפני זה אמרה תורה כשהזירה על כל אלו ההבלים תמים תהיה עם ה' אלהיך.

(3) תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף סז עמוד ב

אמר אביי: הלכות כשפים כהלכות שבת, יש מהן בסקילה, ויש מהן פטור אבל אסור, ויש מהן מותר לכתחלה. העושה מעשה - בסקילה, האוחז את העינים - פטור אבל אסור, מותר לכתחלה

(4) שו"ת יחוה דעת חלק ג סימן סח

שאלה: האם מותר להזמין למסיבת חתן וכלה קוסם, שעל ידי זריזות וקלות תנועותיו נראה כעושה מעשה להטים המפליאים את רואיהם, כדי לבדר ולשעשע את החתן והכלה והקרואים ולשמחם, או אפשר שזהו בכלל כשפים שאסרה התורה?

בסיכום: אחיזת העינים אפילו על ידי קלות התנועה וזריזות ואין שם כישוף כלל, אסורה מן התורה, ואסור לעשות כן גם בשמחת חתן וכלה וכדומה.

(5) שולחן ערוך אורח חיים סימן תרה

סעיף א מה שנוהגים לעשות כפרה בערב יום כיפורים לשחוט תרנגול על כל בן זכר ולומר עליו פסוקים, יש למנוע המנהג. הגה: ויש מהגאונים שכתבו מנהג זה, וכן כתבו אותו רבים מן האחרונים, וכן נוהגין בכל מדינות אלו ואין לשנות, כי הוא מנהג ותיקין.

(6) תלמוד בבלי מסכת כריתות דף ו עמוד א

אמר אביי: השתא דאמרת סימנא מילתא היא, יהא רגיל איניש למיכל ריש שתא קרא ורוביא, כרתי, סילקא ותמרי

(7) שו"ת בנין ציון סימן סז

ב"ה אלטאנא, טבת תרי"ב לפ"ק. לק"ק אמשטרדם יע"א.

שאלה - איש צדיק וחשוב נפל למשכב ויעצוהו לבקש תרופה ע"י הפעולה שקורין מאגניטיזירען /היפנוזה/ שעל ידי הפעולה זו נעשה החולי כישוף בלי הרגשה ועוד כפי הספור נעשה שינוי גדול בחולי שנהפך לאיש אחר ומספרים נפלאות שמתוך שינה יודע מה שנעשה ברחוק מאוד ממנו ומספר מה שנעשה בחדרי חדרים וכדומה. אכן בשביל זה

לב הצדיק מהסס אם יתעסק בדבר זה שנראה לעין שפועלים בזה כחות רוחניות חוץ לטבע ויש לדאוג שח"ו יש בזה פעולות כחות הטומאות אשר כל שומר נפשו ירחק מהם ואחרי אשר הצדיק על פיו דמר נ"י ילך לכן יורנו רבנו מה דינו?

8) שו"ת אגרות משה חלק יו"ד ג' סימן מד

בענין היפנאטיזם לרפואה בע"ה. יום ד' ב' שבט תשי"ד. מע"כ הנכבד מר משה באיער נ"י.

בדבר שאלתך אם מותר לעשות לרפואה היפנאטיזם הנה דברתי בזה עם יודעים קצת בזה וגם עם הגר"א הענקין שליט"א ואיננו רואים בזה שיהיה דבר איסור שאין בזה ענין כשוף כי הוא ענין טבעי

9) שו"ת מנחת יצחק חלק ו' סימן פ

בענין אי מותר להתרפאות ע"י רופא כומר שלא כדרך ריפוי או סמי רפואה שאלה: הנני בזה בבקשה שטוחה שימחול להשיבני דבר ה' זו נחוצה מאד מאד ואתו הסליחה על הטירחא. זה עתה בא הידיעה מרופא במאניללא שבפיליפינים הכומר רעו' טוני אגאפואה שהוא מרפא לכל החולאים ולכל הנגעים למגדול ועד קטן, והוא עושה ניתוחים בלי סכין ניתוח רק בידים גלויים עם חף אצבעותיו, דבר שלא ניתן להיאמן, אבל עובדא הוא. וכבר ריפא אנשים לאלפים בדרך זה והכל בלי שום מכשירים או סמי רפואה רק בחף אצבעותיו. כאמור. וגם אחר שחתך הוא מחבר את החתך באופן הנ"ל בחף אצבעותיו בלי כלום, שמעביר אצבעו על מקום החתך איזה פעמים, ואח"כ לא ניכר עוד במקומו אפילו שריטה אחת ונראה לעין כל. והשאלה הוא, אם מותר לחולה אנושי מסוכן ר"ל, שילך לאותו כומר להתרפאות מאתו היות והוא נגד הטבע שיחתוך ויחזור ויחבר בחף אצבעותיו. ומחשש שהוא מזכיר שמות עכו"ם אפשר דאסור, דדין מפורש הוא ביו"ד (ריש סימן קנ"ה), דאפ"ל לפק"נ = לפקוח נפש = אינו דוחה ע"ז, אבל באותו כומר לא ידוע לנו, אם משתמש הוא באמת בשמות עכו"ם או בכישוף

10) תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף סה עמוד ב

רבא ברא גברא, שדריה לקמיה דרבי זירא. הוה קא משתעי בהדיה, ולא הוה קא מהדר ליה. אמר ליה: מן חבריא את, הדר לעפריך. רב חנינא ורב אושעיא הוו יתבי כל מעלי שבתא ועסקי בספר יצירה, ומיברו להו עיגלא תילתא, ואכלי ליה.

11) שולחן ערוך אורח חיים סימן שא סעיף כז

יוצאין בביצת החרגול ובשן של שועל ובמסמר הצלוב בין בחול בין בשבת, ואין בו משום דרכי האמורי. וכן בכל דבר שהוא משום רפואה. אבל אם עושה מעשה ואין ניכר בו שהוא משום רפואה, אסור משום דרכי האמורי. אבל כל לחש, מותר. ולא אסרו אלא באותם שבדקן ואינם מועילים. ויש מי שחשש בכל קמיע שאינו מומחה משום דרכי האמורי.

12) משנה ברורה סימן נה ס"ק ד

אדם הנוצר ע"י ספר יצירה אם מצטרף ליו"ד ולכל דבר שבקדושה עיין בתשובת חכם צבי סי' ס"ג

13) שו"ת ציץ אליעזר חלק ז' סימן כד

כן יש מקום לדון מכח עצם דין איסור שביתה מיצירת דברים וכמו"כ גם על מקום חומרא מכח דינא דשביתת כלים ובדומה למ"ש בספרי צ"א ח"א סי' כ' פ"ט עיי"ש והדברים ארוכים.